

GAUDIUM

AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2014

Číslo 1

DÁNSKO A JEHO DOZVUKY

Cesta na sever

Na jaře je třeba se oklepat, narovnat křídla a odlepit se od rodné hroudy. Letět do světa. Letět na sever.

Celý rok jsme plánovali a těšili se. Čekala nás daleká cesta do Dánska. Náš smíšený sbor v loňském roce hostil dva dánské sbory a ty nás na oplátku pozvaly k nim, do země Vikingů.

Náš sbor Gaudium Praha je prostě skvělý. V jeho řadách jsou dokonalí plánovači a zkušení cestovatelé, co prostě umějí vymyslet všechno tak, aby to bylo úplně nejvíce nejlepší. Navíc tito sboroví kamarádi oplývají - na rozdíl ode mě - znalostmi cizích jazyků, takže je pro ně brnkačka dopisovat si se spřátelenými sbory po celém

světě! Proto se neobávám ničeho a těším se na každý výlet se svými lépe vybavenými kamarády. Jako bonus jsme měli senzační doprovod – Barboru, co byla kulturní atašé na severu a je prostě jedinečná! Je moudrá, umí severské jazyky a je s ní velká legrace!

Na cestu jsme se vydali v sobotu na počátku května. V osm ráno přijel autobus, řízený dvěma skvělými řidiči a kamarády Markem a Jirkou, co s naším sborem jezdí určitě stejně rádi jako my s nimi. Já jsem jako vždycky seděla v zadní části autobusu a se mnou moji milí žumpaři (kdo z čtenářstva neví – žumpaři jsme my, co spolu chodíme po zkoušce do baru zvaného Žumpa). Pod heslem – zadek je daleko od sbormistrů – oddáváme se slastnému pocitu, že nejsme pod kontrolou. Leč naše sbormistryně je kontrolorkou laskavou a ráda chodí k nám dozadu na kus řeči a doušek povzbuzujícího nápoje. I my jsme rádi, když k nám zavítá, protože je s ní legrace a ještě nám přinese nejnovější zprávy z přední části autobusu.

Počasí bylo sice trochu ubrečené, ale to nám nevadilo. Odpoledne jsme dorazili do cíle prvního dne – německého hanzovního města Lübecku. Tam jsme měli zajištěný nocleh v hostelu. Lübeck je moc pěkné město. Prohlédli jsme si starobylé centrum a hledali nějakou sympatickou hospůdku. Několik z nás zakotvilo v baru na nábřeží, kde kromě tří štamgastů nikdo nebyl a Čecha tam nikdy neviděli. Taky si mysleli, že jsme Holanďani!

Na výletě s Gaudiem je nejlepší první den. Máme totiž všechno před sebou a trable všedního života se zdají být daleko, předaleko. Mě, přiznám se, trochu zmohla nostalgie a ten první společný večer jsem své kamarády zradila a šla si lehnout dřív, než je u žumpaře obvyklé. Dodnes mě to mrzí. Zde musím čtenářstvo ubezpečit, že další večery jsem už nedala nostalgii šanci a zůstala po boku svých kamarádů do vítězného konce! Spát přece můžu doma.

V neděli nás čekal přejezd celého Dánska až na samý jeho konec. Tam v městečku Hjørringu žije první spřátelený sbor. Ovšem než jsme k nim dorazili, museli jsme jako správní cestovatelé učinit několik kulturních zastávek. Městečko Ribe nás nadchlo a ne nadarmo se povídá, že je to nejhezčí dánské městečko. Vylezli jsme i na věž, abychom se podívali na křivolaké uličky pěkně svrchu.

V městě Silkeborgu jsme se podívali do muzea a večer jsme se setkali v Hjørringu s dánskými kamarády. Ti si nás rozebrali a odvezli do svých domovů. O Dánech je známo, že jsou velmi kultivovaní a mají vytríbený vkus. Můžu jen potvrdit! Bungalov, v němž jsem našla s kamarádkou Luckou dočasný domov a nocleh na dvě noci, byl jedním slovem dokonalý. Tak dokonalý, že jsem se neodvážila nafotit tu krásu. Ten večer se všude v Dánsku zapalovaly svíčky na počest konce druhé světové války. I u našich hostitelů hořely svíce na krásně prostřeném stole, plném dánských dobrot.

Pondělní počasí se umoudřilo, a tak jsme si mohli užít exkurzi po dánských drsných plážích. Pobřeží pohyblivých písků v nás zanechalo hluboký dojem. Představte si, že moře každý rok ukrojí dva metry pevniny! Našli jsme opuštěné domky, jejichž zkáza je neodvratná, silnici, končící ve vzduchu...

Ovšem piknik na břehu moře s našimi novými kamarády byl povedený a stejně tak odpolední káva s koláči v muzeu pohyblivých písků. Dánové jsou skvělí hostitelé!

Odpoledne jsme zpívali v denním stacionáři a večer nás čekal koncert v největším kostele v Hjørringu.

V úterý ráno jsme se s našimi prvními hostiteli rozloučili a vyrazili na dlouhou cestu do městečka Ramlose. Od rána přšelo, ale když jsme se zastavili v malém městečku Jellingu, abychom se podívali na krásný kostel mezi dvěma pahorky – památkou UNESCO – zázrakem se vyčáslilo. Moc se mi líbí dánské hřbitovy. Stejně jako umí Dánové budovat své krásné domovy, umí si postavit i krásné hroby. Zatím nejhezčí, jaké jsem kde viděla. Taky musím vyzdvihnout jejich pozornost vůči tělesným potřebám nás poutníků. Všude jsou záchody a jsou čisté! A zadarmo! Taky jejich kostely jsou vlídné a vytápěné. Netřeba dodávat, že jsme při každé návštěvě v kostelích zazpívali jen tak pro sebe a pro náhodné posluchače. To mám na našich

sborových výpravách nejradši. Být uprostřed kamarádů a zpívat. Jen tak, pro radost. Já při tom zpívání vždycky myslím na ty naše kamarády, kteří s námi už nejsou...

V Odense jsme měli delší zastávku, abychom si mohli pořádně prohlédnout rodné město H. Ch. Andersena. Taky jsme nabrali naši kamarádku Hanku, která za námi přiletěla letadlem. V Kodani jsme přibrali ještě další tři cestovatelky, včetně naší klavíristky Jitky. Konečně jsme byli kompletní!

Dánsko je ostrovní zemí. Z ostrova Fyn, kde leží Odense, jsme na ostrov Sjælland, kde leží nejen Kodaň, ale i cíl úterní pouti Ramlose, přešli suchou nohou - tedy suchými koly - po dlouhém mostě. Byl to zvláštní pocit přejíždět vysoko nad mořem z jednoho kousku země na druhý...

Druhý dánský sbor nás v Ramlose večer přivítal s nadšením. Nechyběly ani vlajky - z jedné strany dánské, z druhé české. Rozjeli jsme se do rodin. Bydlela jsem s Markétkou a Bárou na statku, který nás naprosto okouznil, stejně jako naši hostitelé. Iben a Per si zrekonstruovali rozlehlý statek uprostřed polí a luk a my se ocitly v jiném světě. Iben má moc pěkného koníčka; vyrábí likéry, a to úplně ze všeho! Ochutnávali jsme a bylo nám s ní i jejím manželem moc dobře. Já jsem navíc získala po obě noci příjemné spolunocležníky - kočku a kocoura. Připadala jsem si jako doma.

Naši druzí dánští kamarádi nás pozvali na prohlídku Hamletova hradu v Helsingoru a taky do námořnického muzea. No a večer jsme měli koncert ve vytápěném (jak jinak) kostele. Po koncertu byla společná večeře a zpívání. Poslední noc u našich milých Dánů byla krátká - museli jsme přece ochutnat zbytek všech likérů!

Ve čtvrtek ráno jsme se rozloučili a odjeli do městečka Roskilde. Tam jsme měli zajištěný hotel na poslední dvě noci. Cestou jsme se prošli v krásných zahradách zámku Frederiksborg.

Roskilde je zajímavé město s muzeem Vikingů a krásnou katedrálou. Po ubytování většina z nás odjela do Louisiany - světoznámé dánské galerie moderního umění. Já jsem byla v Dánsku jako malá s rodiči a právě Louisiana ve mně zanechala nerasmazatelný dojem. Už jako dítě jsem evidentně měla smysl pro krásu, protože stejný dojem na mě Louisiana udělala i po

letech. To se nedá popsat, to se prostě musí vidět! Jen mě mrzí, že v Louisianě není žádný český umělec, například práce mého syna by tam určitě našly důstojné místo!

Noc byla sice deštivá, leč mladá, a tak jsme se my, co se nám nechtělo ještě spát, uchýlili pod vlídnou střechu našeho autobusu. Netušili jsme totiž, že naše magnetické klíče otevírají nejen pokoje, ale i místnost, kde se snídá!

V pátek nás čekalo dánské hlavní město Kodaň. Prohlédli jsme si ho z paluby lodě, což byl naprosto geniální nápad. Přes hodinu trvala plavba a počasí bylo příjemné. Pak jsme si Kodaň ještě prohlédli pěšky a odpoledne jsme vyrazili k městečku Ringstedu, kde jsme měli večer poslední koncert s třetím dánským sborem.

Moderní kostel byl plný, včetně zástupců radnice a našeho konzulátu! Koncert se moc povedl. Po společném posezení s dánským sborem jsme odjeli do hotelu, kde jsme použili naše magnetické klíče a do hluboké noci zpívali v jídelně hotelu. Bylo nám moc hezky, ale taky smutno, že dánská cesta našeho sboru je u konce...

No a v sobotu jsme se nalodili na trajekt a celý den cestovali k domovu...

Naše cesta na sever skončila. Byla to cesta krásná, plná hudby a přátelství, poznávání a inspirace.

Chtěla bych vám všem, moji milí, poděkovat. Bez vás by můj život byl chudší a já si vážím všech chvil, co můžu být s vámi. Děkuju...

Den první.

Lübeck

Den druhý.

Pohled z francouzského okna našich prvních hostitelů, kde jsem bydlela s Luckou

Dánské městečko Ribe. Den biřmování.

Dům našich hostitelů - pohled z ulice - odjíždíme na výlet

Maják na pobřeží a stará rybářská loď - první výlet s dánskými přáteli.

Pobřeží tekutých písků...

Úzká silnice končí v moři...

Zde jsme měli s prvním sborem koncert

Krásný dánský hřbitov a kostel v Jellingu.

Jeden ze soukromých koncertů

Odense, rodný domek H.CH. Andersena

Most mezi ostrovy Fyn a Sjælland

Hamletův hrad

Zde jsme měli třetí koncert

Snídaně u Iben a Pera

Iben a Per před svým krásným domovem

Zámek Frederiksborg

Galerie moderního umění Louisiana

Uprostřed jednoho z objektů...jako v nekonečném vesmíru.

Pohled od hotelu - našeho posledního ubytovacího místa

Kodaň a její kanály - cesta lodí

Malá mořská víla - pohled z paluby lodi

Trajekt - plujeme do Německa

Nashledanou, Dánsko...

Zuzana Zajícová

Blondýny na cestách

Cestovat může každý. I my, blondýny.

Jak jsme se měli v Dánsku, to jste si mohli, milí čtenáři, přečíst minulý týden. Naši cestu po dalekém severu jsem popsala tak, jak opravdu proběhla. Jenže! Jenže to bych nebyla pravá blondýna, abych i v zemi Vikingů nezažila mimořádná dobrodružství, taková, která prožívají jen pravé blondýny, mezi jejichž řady se hrdě hlásím. Neboť vězte, že bez nás, blondýnek, by byl život mnohem smutnější!

*Tohle je královna nás blondýn.
Marilyn...internet*

Nejen já, ale i moje kamarádka Markétka a kamarádka Eva jsou pravé blondýny. Jsme takové blondaté trio v našem smíšeném sboru.

Tak se stalo, že jsme se my tři ocitly několikrát během cesty na sever samotné uprostřed hlučícího davu. Vyrazily jsme spolu záměrně, neb jen my blondýny si nejlépe rozumíme a jen my víme, co se děje v blond hlavě té druhé, potažmo třetí.

Markéta i Eva jsou pravými odbornicemi ve světě módy. Vyznají se ve všech světových značkách, orientují se mezi prodejci in módních trendů a vyznají se zkrátka ve všem, co pravá blondýnka musí mít a co musí zakoupit! Já takovým odborníkem nejsem, neb moje priority jsou trošičku jinde a navíc mi chybí potřebný kapitál. Nicméně jsem se rozhodla, že budu následovat své přítelkyně a okusím pozlátka módy a toho všeho kolem. Cesta po módních buticích Andersenova rodného města byla inspirativní. Ty výlohy a posléze obchody, jež bych jindy mívěla bez povšimnutí, jsem v doprovodu mých odborně erudovaných kamarádek navštívila! Napodobila jsem jejich zkušená gesta a probírala se kousky skvělých hadříků, o nichž jsem stoprocentně věděla, že bych se do nich nasoukala tak, bratru, před dvaceti lety. Exkurze se mi zalíbila. Byla jsem klidná; peněz nemajíc, pidi velikost taky ne, mohla jsem směle prohlížet nádheru, v níž chodí dnešní mládež i dámy, co nemají vítr v peněženec.

Markétka s postavou manekýnky neodolala a zakoupila několik skvělých kousků, co obohatí její šatník. Eva pátrala po lodičkách na hoodně vysokém podpatku.

Znavené tím množstvím módních značek jsme pocítily hlad a žízeň. Objevily jsme sympatickou hospůdku mezi butiky. Ano, to byla kýžená oáza pro nás!

V nabídce jídel se skvěla lákavá krmě všech možných žánrů. My jsme byly ale rozhodnuty; jsme v Dánsku, tedy jídlo námi vybrané bude dánské. Jelikož je Dánsko zemí přímořskou, bude to zcela určitě ryba! No jo. Volba byla jasná jen zdánlivě; na jídelním lístku bylo takových jídel víc a my byly jen tři. Jak z toho ven? Eva měla geniální nápad! To jídlo, které bylo nejvíc dánské, si dáme dohromady, a pak nám zbývají už jen jídla tři a to stačí pro nás, tři blondýny! Eva nás na to nejvíc dánské jídlo velkoryse pozvala. Eva i Markétka, ač pravé blondýny, ovládají jazyk anglický brilantně. Proto číšník pochopil, v čem je problém a opravdu přinesl první jídlo a tři talíře k tomu!

Co vám mám povídat: ryba upravená po dánském způsobu byla prostě skvělá a zcela postačila pro nás tři.

Další chod byl taky jedinečný. Všechny tři jsme si pochutnávaly na tom svém echt dánsky upraveném mořském plodu a bylo nám spolu dobře. Jen jsem se obávala, aby nám pro samý smích nezaskočila pravá dánská rybí kostička.

Stejně tak jako v Odense jsme se my tři vypravily na průzkum samotného hlavního města Dánska Kodaně. Poznámku naší zájezdové průvodkyně Barbory o záludnosti kodaňských ulic jsme přešly bez povšimnutí. Je nás víc, nebojíme se vlka nic!

Ledva jsme se odpojily od ostatních, tušila jsem zradu. Jediné, co mě uklidňovalo, byl kanál, vedoucí k moři. To bude jistota, že se neztratíme, myslela jsem si, a taky plánky Kodaně, jež jsme měly všechny tři bezpečně ukryté v kabelkách.

Kodaň v pátek odpoledne byla plná lidí, pohybujících se z bodu á do bodu bé a kdovíkam. Věděly jsme, že hlavní město Dánska je místem, určujícím módu na severu, ale taky že je momentálně místem, kde probíhá ten večer Eurovize, nebo jak se jmenuje ta šílená televizní velkošou. Znavené tím množstvím lidí jsme se rozhodly spočinout na zahrádce jedné z mnoha restaurací.

Usedly jsme a všechny tři jsme se zamyslely. Kde se vlastně nacházíme? Od čeho jsou mapy, že jo. Vytáhly jsme jako jeden muž své plánky a zahloubaly se v nich. Nad našimi hlavami visela cedulka s názvem ulice. Úlice to byla evidentně jedna z těch hlavních na pěší zóně kodaňské. Marně jsem studovala svou mapu, stejně tak Eva i Markéta. Takový název na těch našich skvělých mapách prostě nebyl! A to jsem si hned v první minutě tu svou obrátila do správné polohy! Vzájemně jsme si prohlížely mapy. Nic. Jedinou záchranu jsme viděly v servírce. Servírka, ač dánského původu, byla černovlasá. Vysvětlily jsme jí náš problém a rozložily před ni své mapy.

„Ok“, pravila dívka odhodlaně a zahloubala se do map. Dlouhou chvíli šmejdila prstem sem a tam, občas zvedla hlavu, aby rekonoskovala terén, a pak nejistě zabodla červeně nalakovaný nehet do jednoho bodu jedné z map. Pak prstíkem zašmejdila kolem onoho vytyčeného místa a pravila, že někde tady se nacházíme.

Ach jo, nejen blondýny, ale i jiné lidské bytosti rodu ženského mají problém s orientací...

S plným žaludkem budeme rozhodně moudřejší, a tak jsme si u té dobré ženy objednaly mořské plody. Co jiného v přímořské zemi! Moc jsme si pochutnaly, a když nastal čas k návratu, odebraly jsme se směrem, kde jsme tušily kanál. Tušily jsme správně a v časovém limitu jsme se navrátily ve vlídnou náruč našeho smíšeného sboru.

Při zpáteční cestě vytáhla Markétka svou železnou zásobu. Ukázala mi kelímek, který jsem moc dobře znala z reklamy! Ano, byla to polévka jako od babičky! Kulajda! Markéta mě zasvěceně poučila, že stačí přidat horkou vodu, zamíchat a je to! Odborně jsme k tovaru přičichly. Vonělo to celkem přijatelně. Markétka mi slíbila, že mi dá ochutnat.

Zastavili jsme na benzínce. Markétka spěchala k našim milým řidičům, aby je požádala o horkou vodu k výrobě skvělé polévky. Já se odebrala vyhledat záchody, jak je mým dobrým zvykem.

Když jsem se vrátila, Markéta držela v ruce prázdný kelímek.

„No Markét, tys to snědla a mně jsi nedala ochutnat!“ vyčítavě jsem se koukala na kelímek v ruce přítelkyně.

„To se nedalo jíst! Reklama lhala. Musela jsem to vylejt!“ ohradila se Markéta.

Šla jsem smutně aspoň pro teplý kafe. Zeptala jsem se řidiče Jirky, jestli poskytl Markétě vodu na tu polívku.

Jirka se smál a pravil, že jo, že nechtěl Markétě zkazit radost. Nicméně mu bylo jasné, že z toho nebude žádná mana nebeská. Když jsem se ptala, proč si to myslel, odvětil, že je dobrý si občas přečíst návod.

Vrátila jsem se k Markétce. Ta soustředěně studovala návod na kelímku. No jo. Obsah kelímku se měl rozmíchat v litru vody (!) a ne jen dolít po okraj!

To jsme prostě my, blondýny. Občas zapomeneme, jak je život složitý a hlavně zásadně nečteme návody! Milá Markéto, milá Evo; cesta po severu s vámi byla jednou velkou zábavou a já se těším na letní soustředění se sborem i na Bohemia cantat v Liberci, kde budeme zase nerozlučným triem!

Blondýny v akci, aneb palebná pohotovost Gaudia

Eva, zatím s prázdným talířem!

Markéta, s plným talířem.

Přátelé, povšimněte si, že my blondýny se pořád smějeme. S námi je život prostě procházka růžovou zahrádkou!

Zuzana Zajícová, Foto Ota Vagner

Závěrečný koncert školního roku v kapli sv. Kříže

Každý rok se s koncem školního roku zvažuje, zda také my, školou již nepovinní, uděláme před rozchodem na dovolené účet svého celoročního snažení závěrečným koncertem. Kdyby se o tom mělo hlasovat, asi by byl výsledek jako při volbách v dobách, patřících již do dosti vzdálené minulosti. Do tohoto rozhodování však vstupují i jiné okolnosti. Předně nabitý program obou sbormistrů, na jejichž další úvazky v dětských souborech už nemůže být zdaleka tak liberální pohled, protože škola jejich účet práce za školní rok považuje za povinnost. V letošním roce navíc přistoupila i okolnost, že bylo málo času na přípravu trochu originálnějšího programu, který bývá veřejností očekáván, a to z důvodu zájezdu sboru do Dánska, který se uskutečnil na začátku května a na který bylo třeba připravit program trochu jiného charakteru.

Ale jak bývá obvyklé v našem kolektivu, našli se myslitelé, kteří přišli na řešení volbou programu, vyhovujícího jak současnému stavu nácviku, tak přitažlivosti koncertu pro veřejnost. Tou jejich myšlenkou byla vzpomínka na právě onen zahraniční zájezd tím, že program byl zájezdu zasvěcen nejen obsahem, ale i názvem.

Byly k tomu použity i ne zcela běžné prostředky standardních koncertů, jako např. vizuální doprovod promítáním obrázků ze zájezdu, přednes slohových prací našich tří členů, nadaných tvůrčími literárními schopnostmi. Tato literární díla přednesli sami autoři a my je zařazujeme za tento informativní úvod spolu s několika obrázky z koncertu. Jednu ze skladeb programu – tu závěrečnou – doprovodili svými nástroji i dva z našich vládců strunných nástrojů (Bohdan Maslowski-kytara, Ota Vagner-ukulele).

Rád bych připomněl i velmi úspěšné provedení našeho nového hitu, kterým je skladba M. Raichla *Žal* v podání ženské části sboru, která doprovází krásné sólové vystoupení Jarky Knížkové. Také nemohu zapomenout na poznámku Zdeny Součkové z hodnocení koncertu, ve kterém pochválila dnes již zcela suverénní klavírní doprovod Marušky Dolejší. To si většina z nás sboristů již ani není schopná uvědomit – považuje to nějak za samozřejmost i když za touto „samozřejmostí“ jsou zcela jistě dlouhé hodiny cvičení.

Koncert se uskutečnil na půdě 1. lékařské fakulty UK, našeho „patrona“, její Gynekologicko-porodnické kliniky v Apolinářské ulici, kde se kaple sv. Kříže nachází, a byl určen právě zaměstnancům této instituce. Dle ohlasu, projeveného potleskem lze usuzovat, že se jim naše vystoupení líbilo.

Vláda Šilhán

Tak jak to seřadíme?

Přichází sbormistr

Přichází sbormistryně

Obecenstvo aplauduje

Příprava na závěrečnou skladbu o víně

Vláda a Maruška (v pozadí u klavíru) v akci

A také Zdena v uměleckém "zápalu"

Pojednání o zdraví prospěšném zpívání a putování

Pokud chcete docílit veselé mysli, pevného zdraví a užítí si drobných života radostí plnými doušky, zpívejte! Zpívejte se smíšeným sborem Gaudium Praha, neboť vězte, že v našem zpívajícím kolektivu se vám utuží zdraví i mysl a drobných radostí zažijete jako nikdy předtím.

Každou středu se scházíme na akademické půdě lékařské fakulty a už to samo o sobě je povznášející! Tam společně pilujeme všelike skladby různého charakteru, abychom mohli předstoupit před náročné posluchačstvo nejen na půdě domácí, ale i v daleké cizině. My naším zpěvem dobýváme svět! Zpěv, jak známo, tmelí a sbližuje napříč – nebojím se tvrdit – celým vesmírem. Jazykových znalostí netřeba. (To je taková chabá útěcha pro mě, hovořící pouze jazykem mateřským).

V květnu jsme dobyli svým zpěvem daleký sever. Dánsko. Tímto počinem jsme pro letošní rok vrchovatě naplnili požadovanou veselou mysl a pevné zdraví. Zpívat během putování, to je prostě nejlepší! A když si k tomu přidáte ještě setkání se třemi spřátelenými dánskými sbory, vydrží vám hrát se vzpomínkami po celý zbytek roku a kus roku příštího do další naší společné cesty. Ano, neznám lepší terapii.

Sotva vyrazíme na cestu, zahodíme starosti běžného života běhu, zapomeneme, kolik je nám let, kde nás bolí, co nás kde píchá, narovnáme záda, nadechneme se a vůbec se chováme jako kdysi, když nám začaly prázdniny. Jako když jsme byli dětmi. Ten čas je výjimečný. Jsme mezi sebou, jsme spolu, jsme na jedné sborové lodi; prožíváme dobrodružství, jen stěží sdělitelná tomu, kdo není s námi.

Nejsilnější chvíle prožíváme tam, kde si zpíváme jen pro sebe, laskavý posluchač promine. Když všichni stojíme bok po boku, nejčastěji v kostele, a zpíváme. Zpíváme těm, kteří s námi nemohli jet a těm, kteří s námi už nikdy nepojedou. V té chvíli jsem šťastná a volná. Mám ráda svoje sborové kamarády a jsem vděčná za schopnost vyjádřit se zpěvem. I v Dánsku jsme se takhle několikrát zastavili, a pro nás, naše drahé, i pro náhodného posluchače, zpívali.

Na severu jsme nechali kus srdce; Dánsko si to zaslouží. Pro svoji pohostinnost, kouzlo severské krajiny, laskavé a hrdé

obyvatele. Snad i my jsme se zapsali do jejich povědomí a snad náš zpěv zní v dánských srdcích dosud.

Přátelé, pokud chcete docílit veselé mysli, pevného zdraví a užítí si života radostí, zpívejte. Zpívejte se smíšeným sborem Gaudium Praha, neboť vězte, že příští rok dobudeme sladkou Francii!

Napsala a při koncertu přednesla Zuzanka Zajícová

Dánské hudební gaudium v Gaudiu

V našem sboru panuje názor, že na zájezdech naše koncerty nemusí stačit k tomu, aby tam na nás jen tak nezapomněli. Rádi si proto někdy zazpíváme jen tak, neplánovaně a neorganizovaně. Takto už Gaudium v minulosti zpívalo například v bazénu, v punkevních jeskyních, na schodech u vstupu do opery ve francouzském Vichy a taky – ke zděšení místních horníků – v solném dole ve Wielicce. Nejčastěji to ale bývají různé kostely a katedrály. Zpívání je to jiné než na koncertě: Především se většinou jedná o tzv. přesilovku, kdy počet zpěváků vysoce převyšuje počet posluchačů. Dále, je potřeba se improvizovaně a takřka spiklenecky zformovat, abychom mohli včas začít a jak tvrdí někteří, zejména včas skončit. A v neposlední řadě, zatímco při oficiálních koncertech se jednotlivé hlasové sekce spíše spolu semknou, aby se v nich jednotlivci necítili osaměle, zde se často naopak rozptýlíme a můžeme si sebe navzájem více užít. Naštěstí právě v kostelech působí náš největší spojenec – milosrdná akustika.

Při našem dánském tažení jsme tuto zemi projeli opravdu křížem krážem. Začalo to na Jutském poloostrově v západní části Dánska, kde jsme nejprve zastavili ve starobylém městečku Ribe, které je spjaté se jménem nejoblíbenější dánské královny Dagmar, o které jen málo Dánů ví, že jakožto dcera Přemysla Otakara I. byla vlastně Češkou, a jen málo Čechů ví, že vůbec existovala. Nádhernou katedrálou se krásně nesla naše Alta Trinita beata... Kousek dále na sever v silkeborgském muzeu se slavnou uškrcenou mumii nikomu do zpěvu nebylo, a tak jsme dojeli až do prvního cíle na severozápadním cípu Dánska, do města Hjørringu. Další den nás naši hostitelé vzali na výlet po pobřeží a jednou z atrakcí bylo místní muzeum, věnované hlavně tomu, jak písek zasypává nedaleký maják. Průvodce, svoji vizází typický Dán, vyvolal zejména v ženské části našeho sboru artikulované nadšení a není

divu, že Před muzikou na nádvoří muzea krásně vyšlo – pravda, trochu nám pomohlo, že jsme ze tří stran byli obklopeni stěnami. Odpolední koncert v denním centru v Hjorringu a večerní zpívání v tamním kostele ukončené potleskem vestoje sice patří do oficiální části programu, ale zážitek to byl nezapomenutelný.

V další části naší cesty jsme se zastavili – trochu neplánovaně – díky okamžitému nápadu naší skvělé průvodkyně Báry Stejskalové – v kostelíku v Jellingu postaveném u dvou slavných runových kamenů. A zrovna tam zazněly nádherně O virgo splendens a Youngovo Alleluia

Poté jsme už přešli na ostrov Fyn s městem Odense, rodištěm Andersena, kde jsme zrovna neměli žádné oficiální vystoupení, a tak jsme si alespoň v katedrále sv. Knuta, panovníka, kterého zabili poté, co si dovolil zvýšit daně, zazpívali Mozartovo Ave Verum a v chrámové akustice neuvěřitelně krásné Duruflého Ubi caritas. Chvilí poté se zdálo, že nadešla chvíle, na kterou se asi někteří tajně těší – interakce Gaudia s chrámovou ochrankou. Ale z energické mladé ženy, která k nám rychlým krokem kráčela, se vyklubala místní pastorka a kupodivu nás nevykázala, jen nám moc hezky poděkovala.

Pak už nás čekal ostrov Sjaeland a další hostitelské městečko Ramlose – koncert v kostele blízko pobřeží byl sice taky oficiální, ale díky srdečnosti našich hostitelů v čele se sbormistryní Tinou se proměnil v takřka spontánní akci, již se účastnil varhaník improvizující na jednu z našich českých skladeb a vlastně celý plný kostel lidí.

Po rozloučení s přáteli z Ramlose jsme zamířili do Roskilde, bývalého sídelního města dánských králů a zde nemohla uniknout naší pozornosti nádherná katedrála sv. Lukáše, tradičního královského pohřebiště. I v jejích ohromných a bohatě členěných prostorách zazněl náš hlas. Mezitím venku zuřilo právě dánské počasí, takže jsme měli dostatek času k obdivování všech detailů této stavby, která je na seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

Náš poslední dánský koncert v nedalekém Ringstedu byl už zase spíše tím oficiálním zpíváním, což bylo zdůrazněno i přítomností zástupců města a taky českého velvyslanectví. Byl pro nás ale velkým hudebním zážitkem, jistě taky díky provedení části Dvořákovy Lužanské mše společně se sborem Ringstedkoret. Tak jsme se aspoň

neoficiálně rozloučili zpěvem s našimi přáteli po krátkém posezení, během něhož jsme ochutnali nejrůznější pochutiny, které nám naši hostitelé nachystali.

Pak už následoval jen návrat domů. Zpívání na trajektu jsme vyloučili, neboť zpěvy Sirén mají mezi námořníky špatnou pověst. Ale někde v blízkosti Řípu nás naši řidiči – jinak naši přátelé, kteří s námi nejeli ani zdaleka poprvé – požádali o jejich oblíbenou skladbu I know the Lord. Zdá se ale, že nám moc nevyšla. Asi že v autobuse je špatná akustika. Nebo že jsme měli trochu stažená hrdla, protože něco velkého a pěkného zrovna končilo.

Ale v Gaudiu vždy když něco končí, tak něco jiného právě začíná...

Napsal a při koncertu přednesl Bohdan Maslowski

Co to znamená pít jako Dán

Už v raném mládí jsem si oblíbil tvorbu Jana Wericha. Mimo jiné jsem objevil jeho krásné pohádky, prodchnuté moudrým humorem a nádhernou češtinou. Právě tu jsem nejvíce obdivoval v jeho zkazce vytvořené pomocí jednoslabičných slov. Jistě ji všichni znáte – začíná takto: Žil kdys kdes chlap. Dá se říct též muž či kmán, jak kdo chce. Já ho zvu chlap... A dál se v pohádce praví: Jen hvozď se tměl, tam, kde spal chlap. Spal den a noc, neb pil jak Dán....

Pohádka pokračuje, ale pamatuji se, že už tenkrát mě zaujalo tohle přirovnání, které jsem navíc neslyšel poprvé. Pil jako Dán. A protože jsem byl dítko přemýšlivé, začal jsem si klást otázky. Proč jako Dán? Proč ne jako Angličan? Nebo Polák? Nebo Rus? Posléze jsem ovšem začal chápat, že některé národy jsou z důvodů ideologických z podobného přirovnávání jaksi automaticky vyloučeny, byť by bylo velmi trefné.

Otázka se neodbytně vracela znovu: Proč zrovna jako Dán? Došlo mi, že podobná rčení vznikala už v dávných dobách, začal jsem tedy pátrat, jaké zkušenosti mohli mít naši lidé v minulosti s příslušníky právě tohoto národa. Ale nic kloudného jsem nezjistil. Za třicetileté války u nás přece řádili Švédové, nikoliv Dáni. A slavní dánští rodáci Johannes Kepler a Tycho de Brahe také v pití nikterak nevynikali, jinak bychom je neznali jako vynikající hvězdáře, ale spíše jako chovatele subjektivních laboratorních hlodavců.

I přes jisté zkušenosti s alkoholickými zájezdy dánských studentů v posledních letech - pochybnosti zůstaly dodnes. Proto jsem si pro naši cestu do Dánska vytyčil soukromý úkol: zjistit původ a oprávněnost tohoto rčení. Bohužel pro hlubší zkoumání tohoto problému, tedy trávení večerů a nocí v dánských hospůdkách, se mi vzhledem k nabitému programu zájezdu nedostávalo času, leč ani finančních prostředků. Proto jsem se zaměřil na společenská setkání s našimi partnerskými sbory. Tak tedy: Večírky? Zcela vydařené. Hostitelé? Skvělí. Nálada? Vždy vynikající? Zpěv? Všudypřítomný a hlasitý. Proslulé dánské pivo? Co hrdlo ráčí.

Ale výsledek pátrání? ... Veškerý žádný. Ano. Zjistilo se totiž, že v konzumaci jsme nezůstali svým dánským hostitelům vůbec nic dlužni. Takže klidně by oni mohli říkat - pije jako Čech....

A právě tím jsem na to přišel. Prostě když k někomu přirovnáváme pijáka, není to našinec, je to vždy příslušník jiného národa, pokud možno nikoliv sousedního, aby si to s námi ti odvedle nemohli tak snadno vyřídit. Proto my přirovnáváme naše pijáky k Dánům, jak ostatně uslyšíte v naší další písničce, Dánové k Angličanům, Angličané k Italům a tak bychom mohli pokračovat dál. Třeba některý národ používá jako předobraz svého pijáka nás, Čechy. I když tomto případě bych řekl spíše - podobraz...

Mimochodem - ta písnička, s níž se s Vámi dnes rozloučíme, pochází ze země galského kohouta. A my v příštím roce pojedeme zkoumat, jak jsou na tom v tomto ohledu Francouzi.

Napsal a při koncertu přednesl Milan Špale

Toto číslo časopisu AUDITE SILETE je výjimečné neobvyklým množstvím materiálů, které byly k dispozici, zvláště díky naší nejpilnější autorce Zuzance Zajícové i novému příteli sboru Lubošovi Kovandovi, vládnoucímu téměř profesionálně fotoaparátem.

Čtenář jistě proto odpustí absenci některých obvyklých rubrik, které nahradíme v příštích číslech časopisu.

Jménem redakce Vláda Šilhán

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.

Spolupracovali M.Dolejší, M.Poláčková, B.Maslowski, R.Vagnerová a Z.Zajícová.

Foto J.Vlková, O.Vagner, J.Sirotek, L.Kovanda a další členové sboru.

Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, Jankovcova 37, 170 00, Praha 7, případně e-mailem (sbor@gaudiumpraha.org, Vsilhan@centrum.cz)

Toto číslo vyšlo dne 31. července 2014